

впровадження конкретних інноваційних проектів на підприємствах незалежно від форми власності та організаційно-правової форми господарювання.

Аналіз стану інноваційної діяльності підприємств виявив низьку активність інвесторів в інноваційній сфері та довів, що у вітчизняних підприємств на сьогоднішній день відсутні відповідні економічні умови для впровадження інновацій.

Аналіз потенційних джерел фінансування інноваційної діяльності виявив обмеженість внутрішніх інвестиційних ресурсів і неможливість застосування більшості з них на практиці. Тому найбільш реальними джерелами в короткостроковій перспективі при залученні інвестиційних ресурсів у високотехнологічні наукоємні галузі економіки повинні бути наступні: власні кошти (прибуток та амортизаційні відрахування); позичені кошти (кредит та венчурне фінансування); залучені кошти (емісійне фінансування); комбіноване фінансування. Особливу увагу пропонується приділити фінансуванню інноваційної діяльності шляхом емісії цінних паперів.

Поліпшення інноваційної діяльності залежить від обсягу та об'єктивності інформаційної бази і це стосується, насамперед, бізнес-планів інноваційних проектів.

Література

1. Закон України “Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні” від 16.01.2003 р. № 433-IV // Офіційний вісник України. – 2003. – № 7. – Ст. 271.
2. Ерохин С.А. Инновационная модель промышленного роста / С.А. Ерохин // Актуальные проблемы экономики. – 2013. – № 12. – С. 3-6.
3. Кравченко С. Обґрунтування умов фінансування інноваційних рішень / С. Кравченко // Фінанси України. – 2012. – № 12. – С. 41-46.
4. Тимошук А.С. Патентні інновації та економічний розвиток / А.С. Тимошук // Розбудова держави. – 2014. – № 11-12. – С. 9-11.

Фаринич Ю. Ю., ст. гр. ФСТЗм-11
Квасовський О. Р., к.е.н., доцент

ФОРМУВАННЯ КОРПОРАТИВНОЇ СТРАТЕГІЇ ПІДПРИЄМСТВА

Основними варіантами базових корпоративних стратегій підприємства є стратегія прискореного росту, стратегія стабілізації або обмеженого росту та стратегія скорочення. Відповідно до основних видів корпоративних стратегій визначаються види генеральної фінансової стратегії підприємства.

Кожному виду фінансової стратегії властивий свій набір цільових установок, що визначають пріоритетні напрями фінансової діяльності, яким необхідно приділяти особливу увагу. Наприклад, стратегія фінансової підтримки прискореного росту підприємства направлена на забезпечення

високих темпів його операційної діяльності, а в першу чергу, – обсягів виробництва і реалізації продукції. У цих умовах суттєво зростає потреба у фінансових ресурсах, які направляються на приріст оборотних і необоротних активів підприємства. Відповідно пріоритетним напрямком стратегічного розвитку є підвищення потенціалу формування фінансових ресурсів. Останнє передбачає формулювання таких цільових установок як максимізація прибутку від усіх видів діяльності, підвищення рентабельності власного капіталу і ринкової вартості акцій підприємства.

Наступний вид генеральної фінансової стратегії – стратегія фінансового забезпечення стійкого росту – передбачає збалансування параметрів обмеженого росту операційної діяльності і необхідного рівня фінансової безпеки підприємства. Стабільна підтримка таких параметрів в процесі стратегічного розвитку досягається за рахунок забезпечення ефективного розподілу і використання фінансових ресурсів підприємства, що включає: оптимізацію пропорцій розподілу фінансових ресурсів за напрямками господарської діяльності, за стратегічними господарськими одиницями, максимізацію дохідності інвестицій тощо.

Що стосується антикризової фінансової стратегії підприємства (стратегії фінансового оздоровлення), то дана стратегія, насамперед, покликана забезпечити фінансову стабілізацію підприємства в процесі подолання кризи його операційної діяльності, яка часто супроводжується необхідністю скорочення обсягів виробництва і реалізації продукції. У цих умовах пріоритетним напрямком є формування достатнього рівня фінансової безпеки підприємства, що передбачає: підвищення фінансової стійкості та рентабельності основної діяльності, забезпечення додатного сальдо грошових потоків, зупинення росту кредиторської заборгованості, ліквідація безнадійної дебіторської заборгованості, зниження рівня витрат на одиницю продукції.

Оскільки основним завданням фінансової стратегії практично будь-якої комерційної організації є максимізація добробуту власників, то і відповідним цільовим показником при виборі стратегії в узагальненому вигляді можна визначити показник росту рентабельності або показник росту прибутку.

Поряд із видом базової корпоративної стратегії важливим фактором, який визначає вибір генеральної фінансової стратегії підприємства, є вихідна модель його стратегічної фінансової позиції. Це пов'язано з тим, що не всі варіанти цієї моделі можуть підтримувати реалізацію тих чи інших видів базової корпоративної стратегії, а відповідно і адекватних їм видів генеральної фінансової стратегії підприємства. Так, наприклад, модель стратегічної фінансової позиції, яка характеризується квадратом матриці SWOT-аналізу “Слабкість і загрози”, не може забезпечити базову корпоративну стратегію “прискороного росту” та вступає в протиріччя з відповідною генеральною фінансовою стратегією [1].

Фінансова стратегія має розроблятися з урахуванням фінансового потенціалу підприємства, його можливостей реалізувати базову стратегію, тому часто фінансова стратегія сама справляє значний вплив на формування загальної стратегії економічного розвитку підприємства.

У рамках антикризового управління стратегію треба розглядати як інструмент вирішення суперечностей в процесі розвитку підприємства в умовах прояву кризи або її загрози, при дії кризоутворюючих чинників, на базі обмежених ресурсів. Іншими словами, антикризову стратегію необхідно вважати способом досягнення підприємством своїх цілей, попри вплив зовнішніх та внутрішніх факторів, які є джерелами виникнення кризових явищ та стимулюючим імпульсом до їх зростання та перетворення на кризовий стан.

Література

1. Кравчук О.М. Фінансова діяльність суб'єктів підприємництва: навч. посіб. / О.М. Кравчук, В.П. Лещук. – К.: Центр учбової літератури, 2010. – 504 с.

Фаріон О. С., ст. гр. ФСГм-11

Фаріон Я. М., к.е.н., доцент

РОЛЬ АНТИКРИЗОВОГО УПРАВЛІННЯ В ЗАБЕЗПЕЧЕННІ ЕФЕКТИВНОЇ РОБОТИ ПІДПРИЄМСТВА

В сучасних умовах значна кількість підприємств, особливо нових, не можуть стабільно функціонувати, оскільки постійно виникають непередбачувані економічні, політичні чи екологічні ситуації, що характеризуються неоднорідністю та загрожують виникненням кризових явищ. Діяльність в таких умовах може привести суб'єктів господарювання до банкрутства або їхньої тимчасової неплатоспроможності. У зв'язку з цим для забезпечення фінансової безпеки підприємства не тільки в кризові періоди, але і при роботі в умовах стабільного економічного середовища, необхідно розробляти і запроваджувати систему антикризового управління.

Вагомий внесок у розвиток теорії та вдосконалення практики антикризового управління підприємством зробили відомі вітчизняні та зарубіжні науковці, а саме: І. Бланк, В. Василенко, І. Зятковський, Г. Іванов, О. Терещенко, А. Ткаченко, М. Спенс, А. Чернявский та інші.

Чернишов В.В. зазначає: “Антикризове управління – організоване спеціальне управління, в основу якого покладено систему методів і принципів розробки та реалізації специфічних управлінських рішень, які приймаються суб'єктом господарювання в умовах суттєвих ресурсних й часових обмежень, підвищеного ризику, фінансових та інтелектуальних витрат для того, щоб відновити стійкий економічний розвиток підприємства і не допустити його